

НАРОДЕН БУДИТЕЛЪ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шумень
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Три години работа.

Понеже идущата седмична вестникътъ ни не може да излезе, настоящиятъ двоенъ брой е по-късенъ за тази година. Също приключваме третата годишнина на вестника. Три години неуморна работа, за да се закрепни едно дѣло, което въ начало на първата година нѣмаше никакъвъ шансъ за успехъ! Нужни бѣха много трудъ и съобразителностъ. Днесъ, въ края на третата години, „Н. Б.“ е една необходима и необходима въ нашия църковенъ общественъ животъ. Независимо отъ религиозната и друга просвѣта, която той разнася въ околните малки колонии, той, особено презъ изтеклата година, тури прѣстѣ на голями рани въ нашия църковенъ животъ. „Н. Будителъ“ откри война на хората — църковници, които мѣтното и тежко за народа и църквата ни вредятъ, скрити подъ булото на благочестието, подъ догмата къмъ расото, водени отъ лични интереси, които искатъ много, вършатъ много измѣна спрямо родната въра и църква. Прогрестантската организация Имка е една първостепенна опасностъ за църк-

вата. Тя съ своето злато и своята хитростъ раздѣли на два враждуващи лагери задграничната руска емигрантска църква. Тя се настаня почти като у дома си въ Солунъ и Атина. Атакитъ ѝ и върху нашата българска църква не преставатъ. Предвиждатъ се тежки дни за родната църква.

Но „Народенъ Будителъ“ съ своитѣ хора е на поста си. Настѣпнитѣ ни хулятъ, мразятъ, злословятъ, киватъ интриги. Съблазнени духовни лица и въ нашата епархия, и въ нашия градъ даже, сж изцѣло въ услуга на по-големитѣ. Тѣ използватъ неосведомени вестници, и трупатъ хулитѣ срещу вестника ни и личността на редактора ни. Създава се настроение съ лъжи и измислици срещу насъ. Заблуждаватъ се хората. Нищо! Ние не сме единъ. Ние сме мнозина и сме смѣли, защото сме прави.

„Неприятно е, казватъ християни, — поповетъ и владичитѣ да се каратъ!“ Не, добри хора, спорътъ е за доброто на всички ни, за доброто на църквата, за сигурността на въратата, приета отъ дѣдитѣ

ни. Членове отъ Секретариата на свещеническия съюзъ сж натѣлно въ услуга на Имка. Не искате да върватъ намъ? Тогава прочетете брошурата на стария нашъ Митрополитъ Симеонъ за Имка, токущо излязла отъ печатъ. Прочетете и ще се уверите, и ще се ужасите. Тамъ е казано не всичко. Още ще се каже. „Народенъ Будителъ“ не атакува този и онзи за частни тѣхни грѣшки, а защото поставени на чело на свещенството, вършатъ измѣна къмъ това свещенство, къмъ църквата му, къмъ дѣдениа отъ Христа залогъ.

Прочее, нашето дѣло е въ своето начало. То се разширява. На него не трѣба да се гледа като на частно дѣло, а като на такова, близко до сърдието на всѣки православенъ християнинъ. Отъ 1. януари 1930 год. вестникътъ ще се урежда отъ редакционенъ комитетъ. Образованието и достойнството на членоветъ на комитета сж една гаранция за правата и успѣха на нашето дѣло. Ид. брой ще излезе предъ Рождество Христово. Чакаме подкрепата на нашитѣ абонати и презъ 1930 год. Честита нова година!

това, дѣто знаемъ, че иде време, когато енергията на слънцето ще секне и земята, хладна и мъртва, нѣма да носи върху себе си расата, която за моментъ бѣше нарушила нейния покой. Материята нѣма да знае вече за себе си. „Нетленни паметници“, „безсмъртни дѣла“, самата смъртъ и любовта, която е по силна отъ смъртъта, — ще изчезнатъ. И нищо нѣма да стане по-добро или по-лошо отъ усилията на човѣшкия гений презъ много вѣкове.

Ние желаемъ да служимъ на онова, което е всеобщо и неизмѣнно. А виждаме, че нравствениятъ законъ не може да бѣде неизмѣненъ само за туй, че и той ще изчезне. Знаемъ, че колкото разширяваме знанията си, толкова по-тѣсенъ става практическия ни идеалъ. И ние сме готови да запитаме: може ли да ни задоволи насъ до сега възпитавани въ вѣрата за вѣчното и божественото. — такава дребна случайностъ, каквато се явява (въ общата схема на натурфилософската вселена) човѣшката сѣдба по лицето на земята?

Ако сега се опитаме да напишемъ единъ „катехизисъ на бѣждещето“, съставенъ отъ натурфилософски вѣрвания, ще получимъ следния паралелъ между общоприетото учение и учението което, трѣбва да го замѣни, ако се приеме изцѣло натурфилософската теория.

А. Свѣтътъ е творение на разумъ, и всичко се стреми къмъ разумна целъ.

В. Разумъ нѣма ни въ началото, ни въ края на свѣта. И макаръ всичко да е предопредѣлено, нищо не е предписано.

Полковникъ Бѣлорѣчки.

Едно народно училище.

Четохъ хубавитѣ мисли на Господинъ М. Живодаровъ въ единъ провинциаленъ вестникъ за налагащата се просвѣтна дѣйностъ всрѣдъ народа, подъ надсловъ „Дѣйствителността“.

Той казва: „И днесъ, както и всѣки другъ пѣтъ, има нужда и трѣбва да се работи и то съ голѣма енергия за народа. Защото, ако въ миналото е трѣбвало да се надвива простолудие, то днесъ трѣбватъ не малко сили въ борбата съ невежия ученъ... А корабътъ на невежеството, постоянниятъ съпътникъ на човѣка отъ сътворението до днесъ, продължава нехайно да плува надъ морето отъ хора. Иде денътъ, когато морето ще закипи, а корабътъ ще намѣри своя печаленъ край“.

Ако е потрѣбно, да се тласне къмъ прогресъ нашия народъ, трѣбва „всички здрави и силни дружно (да работимъ) за Отецеството“. Ние ще прибавимъ, че трѣбва да направимъ всички „здравни“ и „силни“ и умни, та тогава — здрави, силни и умни — дружно за Отецеството!

Тѣмъ тая задача, паралелно съ народното училище, си е задава днесъ и народната казарма, която не готви убийци,

А. Творческиятъ разумъ е проникнатъ отъ любовъ.

В. Както нѣма разумъ, тѣй нѣма и любовъ. Свѣтътъ се управлява отъ слѣпа причинностъ.

А. Сжществува нравственъ, неизмѣненъ, вѣченъ законъ. Той може да бѣде схванатъ отъ човѣка и да му служи за ржководство.

В. Страдания, удоволствия, инстинкти, апетити, отвръщание, религия, нравственост, суевѣрие, — това сж причинитѣ, които опредѣлятъ хода на органическото и социално развитие. Споредъ науката, всички тия свойства иматъ еднаква цена, — тѣ сж равни една на друга — действующи причини, и служатъ за увѣковчаване на вида, а не за подобрението му.

А. Обстоятелството, че владѣемъ разумъ, ни прави донѣкъ подобни на Онова Сжщество, въ което ние живѣемъ, движимъ се и сжществуваме.

В. Разумътъ е само психологически изразъ на известни физиологически процеси въ мозъчнитѣ полукълба. Той е срѣдство, между другитѣ срѣдства, чрезъ които се запазва индивида и рода.

Ако доктринитѣ, влизащи въ буква В, трѣбва да представяватъ догматичнитѣ подпори за възпитанието, ако тѣ ще служатъ на майката да възпитава детето върху своитѣ колѣне и на юношата да строи своитѣ идеали, струва ми се, че вътрешното пративоречие между натурфилософията и традиционнитѣ общоприети чувства и настроения ще се изрази и се изразява вече по единъ крайно неприятенъ начинъ.

Интелигенция, православие, църква.

1.

3.

Мирогледъ на интелигенцията.

Пита се сега, кои сж условията, на които трѣбва да говоря една нравствена система и какъ такава система изхожда или поне ще се гласува съ натурфилософия? Азъ ще засегна само две лични изисквания.

1. Нравствениятъ цели да бѣжтъ логически, състоятелни (consistent);

2) тия цели да бѣдатъ задоволителни (adequate) за етичнитѣ ни нужди.

Всѣка нравственостъ е длъжна да третира въпроса за селюбие и алтруизмъ. Отъ друга страна, струва ми се, че въ ли нѣкой ще оспори безспорната истина на натурализъмъ, споредъ която тукъ по лицето на земята е началото и ая на всѣка нравственостъ. Добре, както и да погледимъ на отношенията между индивидъ и алтруизмъ, дали „любовта къмъ себе си“ е всѣшки дългъ, тѣй както и любовта къмъ другитѣ, дали висшата нравствена целъ е постигане „възможно най-голямо щастие за най-големъ

брой хора“, за насъ винаги е крайно оскѣрбително разпредѣлението между щастие и добродетелта, тукъ на земята. За смечение на това противоречие ние не можемъ да сторимъ нищо друго, освенъ да допустнемъ системата на „награди и наказания“, система невъзможна въ вселена, построена на натуралистични принципи. Бихме могли да поставимъ логическа развръзка на тукашнитѣ противоречия само, ако допустнемъ, че дѣлата, извършени тукъ, могатъ да преминатъ въ другъ животъ, дѣто ще стане примирението на всички противоречия, невъзможно въ тоя животъ. Но, тѣй като натуралистичната вѣра не ни позволява да излеземъ отъ черупката на сѣтивнитѣ възприятия, ние си оставаме въ границитѣ на непримирими и жестоки противоречия.

Нека сега видимъ задоволяватъ ли сж за нравственото чувство задачитѣ, които може да ни постави нравствеността на почвата на натурфилософи-

ята. За да поставимъ проблемата въ най изгодни условия, нека предположимъ, че имаме работа съ нравственостъ, която предписва, като върховна целъ, щастие и усѣвършенствование (както и да се разбиратъ тѣ) на всички мислещи сжщества. Пита се, не е ли задоволителна такава целъ за всѣки отъ насъ, като се знае, че усилията на цѣлия ни животъ за постигане на тая целъ биха се равнили едва ли не на нула! Не е задоволителна, и по много проста причина. Нашитѣ идеали се образуватъ не по мѣрата на нашитѣ дѣла, а по мѣрата на нашитѣ мисли. Между това, човѣкътъ, за когото ще трѣбва да се грижимъ, споредъ натурализма, е просто природно явление. Неговото сжществуване е случайностъ. Историата му е дребенъ епизодъ по лицето на една отъ най-дребнитѣ планетки. Наистина, науката и до днесъ не ни казва каква комбинация отъ причини е превърнала инергичната материя въ живи сжщества. Но стига и това, че ние днесъ имаме на лице раса, надарена съ достатъчно количество съвестъ, за да чувствува своята гордостъ, и достатъчно разумъ, за да разбира своето нищожество. Стига ни и

а добри и доблестни граждани и съзнателни бранители на своя народъ отъ всички врагове.

Отъ кжсогледство нѣкои още смѣтатъ казармата за непотрѣбна и гледатъ на нея съ неприязнь. Наскоро дори единъ просвѣтенъ възпитателъ се е изразилъ, че въ казармата сж неспособни за умственъ трудъ.

Това убеждение се дължи на крайнитѣ отрицателни вѣения и пропаганди, които цѣлятъ да разбиятъ здравото въ народа ни и следъ това да струпатъ на главата му щастие, въ което днесъ гинетъ братския руски народъ. Така мислятъ само тѣзи, които по единъ или другъ начинъ сж се отклонили да платятъ на Родната своя кръвенъ данѣкъ и ония, които никога не сж влизали въ казармата.

А тѣзи, които смѣтатъ умствения трудъ само за свой специалитетъ и привилегия, доказватъ своята нищета.

Днесъ казармата е най-здравото училище за възпитанието на българския народъ и въ нея кипи усиленъ умствена, духовна и физическа работа, водена съ голѣма настойчивостъ и загриженостъ за народното

спасения и бждещето на нацията.

Този, който желае да се увъри въ моитъ думи, нека надикне въ казармата, особено въ първите дни на нашата работа, когато идват младитъ доброволци.

Тъ идватъ свити, увъхнали, плашливи, неукни и съ неустойчиви схващания и разбирания. Тъ приличатъ на богата цѣлина, която чака своя орачъ.

Първитъ днес суетятъ, тжгуватъ, боледуватъ. Обаче, ние ги приемаме съ отворени събития и тупташе сърдце, съ весела душа и съ надежда и въра, че коренно ще ги промѣнимъ. Ние имаме въра въ успѣха и незабавно почваме своята трудна, но благородна работа.

Споредъ насъ, основата на живота е силната въра въ Бога и върху нея трѣбва да се гради бждещата наша постройка, затова най-напредъ грижливо провѣрваме и закрепваме тая основа.

Вѣрата въ Бога е она сурова дисциплина, която кара човѣка да се отрече съзнателно отъ всички блага, да се отрече отъ себе си и да бжде способенъ да се жертвува за ближния си, както това стори за насъ Синъ Божи. Богъ—Всемогщиятъ Иворецъ и Властелинъ на вселената, символътъ на доброто, е нашиятъ идеалъ въ живота и Справедливиятъ съдия за дѣлата ни.

Застанали на тая почва и провѣрили силата на вѣрата въ нашия войникъ, ние отправяме усилията си къмъ неговия умъ, къмъ душата и сърцето му.

Въ душата на всѣки индивидъ съществуватъ въ зародишъ добри и лоши наклонности. Върху първитъ ние работимъ, за да ги доразвиемъ, а вторитъ се мжчимъ да смачаме и унищожимъ. Безспирно работимъ ние върху човѣшкитъ добродетели на войника, като повдигаме увѣреността въ собственитъ му сили и укрепваме неговия духъ и го приучваме на дисциплина моралъ и редъ въ живота, като не му обещаваме златни планини и Мохамедовъ рай, а му чертаемъ истинското положение на нѣщата и го подготвяме за тежката борба въ живота, въ който е влѣзалъ съвсемъ неориентиранъ и не подготвенъ. Тукъ му се даватъ съ общъ най-вѣрни директиви за бждещата му дейностъ като човѣкъ и гражданинъ.

Едновременно съ работата върху ума, душата и сърдцето, ние неуморно работимъ върху тѣлото на войника, за да го направимъ здраво и издръжливо за тежката житейска борба, защото само здравото тѣло е изворъ на здравъ духъ и добродетели.

И още въ първитъ дни на нашата работа проличаватъ добритъ резултати: хилавитъ и бледи младежи, боязливитъ и несамоувѣрени доброволци, —стагатъ по-весели, по-жизне-радостни, по-възприемчиви и по-самоувѣрени. Тѣхнитъ погледи сж по-шастливи, а чела тѣ имъ сж по-открити и по-гордо издигнати.

Дворътъ на казармата вече не е тъженъ и унылъ, а се оглася отъ весели пѣсни и сладки звуци на българската гайда. Щастлива радостъ за изпълненъ дългъ изпълва всички, и животъ кипи въ нея.

Душата на българина е широка и красива и потрѣбно е само умѣние и желание да се надикне и заработи въ нея, да се хване здраво плуга и дълбоко да се забразди и посѣе.

Казармата днесъ е една малка идеална комуна, коренно различаваща се отъ болшевишкия рай, въ която кипи безспиренъ умственъ и духовенъ трудъ и физическа работа въ пълно разбирателство и съгласие, И днесъ само войската показва на дѣло своята грандиозна резултатна работа. А знайно е, че има успѣхъ само тамъ, където има съзнание и дисциплина.

И следъ време свѣтливитъ, боязливитъ и неукни селянчета излизатъ отъ нея и влизатъ въ живота смѣли, силни, самоувѣрени, съ здравъ умъ, съ свѣтли души, съ свещенъ пламъкъ въ сърцата и съ силна въра въ Бога, готови на саможертва за ближния, за България!... Тъ вече по-познанагъ своитъ граждански задължения преди всичко и после своитъ граждански права, за това сж добри граждани. Казармата днесъ е най-добро то народно училище, което подготвя своитъ питомци като разумни, честни и дѣлови хора и ги праща въ живота по-

лезни за себе си и за обществото. Тъ сж добри народни пионери.

Това най-добре сж схванали нашитъ врагове, които въ Ньой се помжчиха да затворятъ вратитъ на казармата за нашия народъ.

Схашайки тая тѣхна пѣкле на замисль, ний удесеторихме нашитъ усилия и работата ни е като свещенодействие въ храмъ.

Ние вършимъ своята деносна работа въ името на човѣшката правда по примѣра на великия ни учителъ Христосъ, безшумно, но, съ постоянство и въра въ своя успѣхъ — за България.

Днесъ всички трѣбва да тачимъ и скжпимъ тованародно училище и да се поучимъ отъ него, защото тамъ се учи само на добродетель, дългъ и отговорностъ предъ себе си, хората, отечеството.

Да заработимъ неуморно между народа тъй както се работи въ казармата! Да си помогнемъ сами—тогава и Богъ ще ни помогне!

Изъ живота на свещеническия съюзъ, и цинично, и нахално.

Въ миналитъ свои статии недоумявахъ какъ да квалифицирамъ писанията на о. Тулвъ въ П. Д., официозътъ на нашия съюзъ, както и поведението и държането на смето около случилото се въ XIV свещ. конгресъ и отъ тогава до днесъ. Статията на о. Т. помѣстена въ брой 48 на П. Д. подъ заглавие „Спрете интригитъ“, ме улесни. Днесъ мога да кажа, че тѣхното поведение е цинично, нахално и смѣшно. Този, който се занимава само съ интриги и отъ които, и съ които живѣе, днесъ има дързостта да пише статия „Спрете интригитъ“, но не съ цель и намѣрение тѣ да спратъ, ако ги има въ лагера на неговитъ въображаеми противници, а да ги охули, огорчи и нови интриги да пустне въ курсъ. Това се казва то въртележковщина. Ние молимъ о. Т. да се откаже отъ този лошъ нравъ, да свикне да почита и уважава хората дори и тогава, когато не мислятъ като него. „Iracundiam quivincit, hostem superat maximum“, казва Хораций т.е. който побеждава яростта си, надвива най-големия си врагъ. Голѣма бѣ яростта на о. Т. презъ време на конгреса лѣтосъ. Безъ малко той щѣше да има истерични припадъци—особено, когато говорѣше за Дѣдо Симеона и за насъ варненци. Той не можа да надвие себе си нито тогава, нито сега. Пише човѣкътъ, не се шегува. Хартия, мастило, перца, вестникъ—всичко безъ пари и на разположение отгоре на това и тѣлста заплата. Кой може да го хване за ухото и му покаже мѣстото?! Никой. Той е въ стихията си, особено когато—интригува или хули. Не всѣкой има и може да има таква дарби и качества. Посрѣдствомъ тѣхъ той се е крепилъ и ще се крепи, може би, още тамъ, гдето не му е мѣстото. Той служи на собствения си врагъ—на яростта си, когато така лекомислено постъпва и главно пише безъ много много да му мисли за последствията. Iratus, cum ad se rediit, sibi tum iraxitur, казва Сенека, т.е. „Разгнѣвениятъ, щомъ се опомни, се гнѣви на себе си. Само така отчасти си обясняваме, защо о. Т. е написалъ тая провокациска статия. Макаръ и следъ петъ месеца, той се опомнилъ, разгнѣвилъ се на себе си и седналъ да пише. Но, що писалъ? О-

нова, що клокочи въ душата му: ненавистъ, умраза, надменностъ и пр... взели пакъ връхъ и той върши тъкмо онова, що съветва другитъ да не вършатъ—интригува. Скрѣбно.

Ужъ редакцията на П. Д. отъ 4 месеци не отговаря на „лжжитъ и злословията на противниците му“, а пѣкъ брой почти не пропуска безъ да не охапе или закачи тогава или оногава. Напр., каква цель гони съ неговитъ въпроси и отговори, отзиви и пр., ако не да охапе или злепостави неговии мними противници? Нека братчицитъ преценятъ колко „скрупулно“ той „зачиталъ“ решенията на конгреса, да не се закача съ никого и да не драскоти врѣли и некипѣли изъ официоза, който трѣба да бжде вѣренъ изразителъ на колективната съюзна мисль и носителъ на теженията на енорийското свещенство въ България, а не изразителъ на неговата и на Смето яростъ. Той не може да разбере духа на новото време—и че се минаха ония блаженни времена, когато свещеницитъ се слагаха предъ заплашванията и яростта на галенитъ деца на съюза. Днесъ свещенството иска трезва мисль, по-вече идеализъмъ и по-малко карьеризъмъ отъ своитъ съюзни дейци, а не да ни се сочатъ юмруци и... Който не може да даде тия нѣща, да не поустне мѣстото си самъ и да се нареди рамо до рамо съ насъ, редницитъ. Днесъ всички искаме да видимъ, да надникнемъ тамъ гдето до вчера за мнозина е било скрито, и недостъпно да го преценимъ и си кажемъ своята дума. Защо, прочее ни ругаетъ Или ви е страхъ отъ истината? Ние за нея се боримъ, за нея копнѣе душата на измжчения бълг. свещеникъ. О. Т. вмѣсто да я каже такава, каквато си е тя, проста и ясна като бѣлъ денъ, пише въ брой 48 стр. 2. „Да уяснимъ истината“. Тя трѣбва да се каже само, а не да се уяснява. Но, на въпроса. На първия въпросъ ще отговоря тогава, когато говоря за Имка. На втория. Ние твърдимъ и сме готови да го докажемъ съ свидетели, че не о. Ханджиевъ, а о. Прот. Кр. Георгиевъ, членъ отъ контр. комисия е, който каза: *Собийкиятъ свещеникъ образувалъ стена около нашия кляриръ. Стрелици отправени отъ Варна къмъ него ще срещнатъ*

нашитъ гърди—и ние ще ги обркатъ стравилъ“. Това чува всички конгресисти и нѣма защо о. Т. да се прави на глухъ пѣтелъ.

Ние знаемъ, че о. Х-въ нито може отъ триоуната да каже такива думи, а още по-малко да ги изпълни. Въ това сте и Вие увѣрени. Тогава защо ги пишете? Не безъ смѣтка и цель, разбира се. Но, дали Дѣдо Стефанъ ще повѣрва и ще се трогне отъ такива вѣщи и на о. Х. донкихотски похвали, незнаемъ—това е лично негово работа Изъ колуаритъ на конгреса що си е приписвалъ о. Х, ние го знаемъ и, когато му дойде времето, ще го кажемъ. Вѣрно е, че той ги повтаряше, но, не отъ трибуната, а предъ ония, които трѣбваше да го чуятъ за да го кажатъ, комуто трѣбва. О. Т. всичко това го знае, но той умишлено и не безъ смѣтка и цель задава и поставя така въпроса: а) за да бжде вѣренъ на себе си да извъртава и б) да създаде интрига.

На 3-я въпросъ ще отговоримъ, когато излязатъ протоколитъ.

На 4 въпросъ отговаряме: Готови сме да останемъ съ свидетели и подъ клетва да си дадемъ показанията предъ единъ отъ нашитъ архиереи, какъво че о. Т. отъ триоуната съ яростъ и патосъ каза: „Черноморската хиора трѣбвала да се уоуши...“ (Разбирай дѣда Симеона) но, все пакъ вие варненци, кажете му, че целувамъ ржката му приживѣ, не когато умре, тъй както той я целуна на Екзарха.

Тая му закана бѣ оскърбителна, прасташка и нахална. Редакторътъ на официалния органъ на съюза не може да държи такъвъ езикъ предъ единъ конгресъ, гдето имаше и чужди хора, и кореспонденти, и професори, и благочестиви християни—спрямо единъ български архиерей. Азъ се възмутихъ отъ дѣното на душата и преди да напусна конгреса—представихъ се веднага при Председателя на Св. Синодъ. Съобщихъ му това и му се оплакахъ отъ поведението на Ц. Секретариатъ спрямо насъ варненци и нашия Архиерей. Изказахъ своето възмущение отъ нахалното имъ държание и отъ вулгарния езикъ, съ който си служиха презъ всичкото време, когато нападаха насъ и Дѣда Симеона. Това може да се провѣри всѣкога. Ако азъ лъжа, председ. на Св. Синодъ не може да лъже. Значи азъ почти сжщия частъ се явихъ да се оплача, защото това ме шокираше и възмущаваше тогава и днесъ. Изпълнихъ, мисля, единъ свой дългъ и като клирикъ и като дисциплиниранъ чл. на съюза, и къмъ вишата ерархия и къмъ самия Съюзъ. О. Т. цѣли часове ни занима съ личността на Дѣда Симеона и неговитъ свещеници. Искаше да минава за неустрашимъ борецъ за свещенически правдини и въ тая си мегаломания не държеше смѣтка какво говорѣше. Сега отрича това, що говорѣше въ конгреса т.е. нѣма куража да го подържа. Такъвъ човѣкъ не е и не може да бжде борецъ, а поплувко. Това въпречемъ, е неговъ и на Смето апанажъ. Притиснати до стѣната, отричатъ всичко. Старъ партизански приѣмъ, непочтенъ и осждителенъ, особено за духовно и отговорно при това лице.

Какъ бихме могли тогава да характеризираме това положение, създадено и подържано отъ тѣхъ, за да не бждемъ „завистливи“, „разрушителни“ „разколници“ и пр...?! Лъ-

жатъ и инсинуиратъ и ги изолиришъ, викатъ: „рушишъ църквата, ако оихме мълчали и не тествено, не щѣхме да отъ „спещеници“, нито пѣкъ ме да „умертвяваме“ съюзъ, който се „пази“ инзеницата на окоито имъ е Т. и Сие И! Ако кажатъ братята да мълчимъ, нѣ ще мълкнемъ, както мѣ за голѣма радостъ на толкова свещеници, които мислятъ за неоправданостъ то така не се и занимаватъ че съ тѣхъ. Ние не мислимъ, че тѣхъ и за това пише. Що се касае въпросътъ за торическата отговорностъ о. Т. и Сие ще кажемъ, когато мата си другъ пѣтъ.

Свещ. П. Иконо Барна

ИЗМѢНА НА ЦЪРКВАТА

—„Спрете интригитъ“ превиква протоиерей „Дайте миръ на църквата“, като че ли иска да той. „Дайте спокойно и метежно житие, дайте statu quo, неподвижностъ онова, което ние Тулешковъ създадохме и издаваме“.

Че всичко, което Тулешковъ въ тази статия разправя, пламъкъ, е фалшъ, —агузнаха и глухитъ у чернеца. На фалшъ не се отговаря въ „Спрете интригитъ“ блѣфъ, отвлечане, вникъ „шашардисване“. Прилича онова, дето онзи викалъ:

„Дръжъ ме, че я ще счуя, я изъ коминя фрѣкна“... Отговаря съ нѣкога на лжката... вреди на цѣла черква.

Тулешковъ обвинява „Телъ“, Митрополитъ Симеонъ „фантомитъ“ „задъ гърди въ ери лѣжи. Можемъ сждимъ. Но оставаме то номува, който казва:

„Мнѣ отищение, Азъ дамъ“.

„Народенъ Будителъ“ Двинава за сега само въ „дребна лъжа“. Ето фалшъ.

Въ писмото си до Св. Синодъ Митрополитъ въ № 3965 отъ 22 IV 1926 Синодъ пише:

„Младежкитъ и студентскитъ жества, организирани и раздени отъ чужденци, сж голѣмъ опасностъ за вѣрата и черковната частностъ въ каквито и да оихни конференции и дори самипатиитъ отъ страна, ако ше на най-нише духовно лице тия подравящи устоитъ на квата ни организирани, предъ голѣма съблѣзъ у народа, сжствикето на кое да е дуче лице... въ тия конференции ои било друго освенъ опажение на онуй, което до направила по това Българска и предизвиква смутъ, разурование и отчаяние... у благочестиви наши християни“.

„Народенъ Будителъ“ кака че Тулешкова ИМКА—въ В. бр. 48 на „П. Д.“ Измѣдженията се отрече отъ като Петра отъ Христа ког напразно носи и името на Петръ!)

Редакторитъ (на „П. Д.“) сж въ формална или възка съ ИМКА. Следователно обвинение срещу „П. Д.“ е безосновно“. („П. Дѣло“ бид „Спрете интригитъ“).

Ако приемемъ, че тѣтъкъвъ не лъже, остава да обясни какви сж връзкитъ съ протестанти и ИМКА, афиширани въ следното писмо:

Млад. Христ. Д-во
ул. Раковска 135
София, 1929 г.
Христ. Д-во Тукъ

Драги братя

Млад. Хр. д-во в София съ-
рост се присъединява към мили-
онит други младежи по цял
всвѣтъ и посещава седмичната
10-16. Ноември за молитва и
духовни размисъл (к. ИМКА).
Пожнаваме най-усърдно всички
членове, както и техните семейст-
ва, да посетят следните събра-
ния на дружеството

Събота 6.30 ч. сл. пл. ще беседа
О. протоиерей П. Тулешковъ
тема: „Вѣра и поклонение“
председател на д-вото (п) А. Си-
новъ председател на Религиозния
т-т (п) Ст. Пайденевичъ.

Да прибавямъ ли нѣщо? Да
авамъ ли коментари? Св. Си-
новъ въ патетични фрази из-
явява скръбта си, че нѣкои
духовни лица ходятъ при ИМ-
КА. Тулешковъ е съгласенъ,
той нѣма ни формални, ни от-
ворни връзки съ ИМКА. А огр-
си на ИМКА речъ, взема уча-
стие въ молитвената имъ сед-
ница. Кой лъже? Окръжното
имено на „ул. „Раковска“ 13“
ли Тулешковъ? Кой създава
тригери, кой готви страшно ра-
зцепление и големи беда не-
възможно на духовниците и черк-
вата, а на цяла България? Кж-
ре сж „фантомитъ“: сѣ сар-
да или въ София? Кжде е
спрестъжната пасивностъ (за да
река по едра приказка) въ
Народенъ Будителъ или въ
Св. Синодъ, който издава

Отворено писмо.

До г. г. професоритѣ
отъ Богосл. Факултетъ
протопресвитеръ Ст. Ца-
нковъ, Димитър Дюлге-
ровъ, Ганчо Пишевъ, Прото-
иерей Хр. Димитровъ, Про-
тоиерей Иванъ Гошевъ, Ни-
колай Глубоковски, Иванъ
Марковски, Иванъ Снѣга-
ровъ и др.

Г-да Професори,

Дължа Ви уважение като
къмъ професори, но тъйко за-
ади туй Ви моля да освѣтли-
те обществото по въпроса: Какъ
възможно да се числите ка-
то стари членове и основа-
тели на студентското Правос-
лавно Християнско Дружество
Св. Кирилъ и Методий“ при
личността на долуизложени-
те, известни Вамъ, факти.
Доля Ви да отговорите на сле-
дните въпроси:

1) Вѣрно ли е, че членове
къ споменатото студентско
дружество съ долуизложени-
те постъпки даватъ да се ра-
дере, че тѣ управляватъ фа-
култета: а) Явили се миналата
година въ време на ле-
ция на единъ преподавателъ
макаръ че имало още поло-
вина часъ, настояли и про-
кали да се прекрати лекцията,
което имали общо събрание
дружеството; б) На нѣкол-
ко пати презъ 1927 година
касли приподписанитѣ имъ
еднакаво обява на неприятното
имъ Православно Студенче-
ско Християнско Дружество
Св. Климентъ Охридски“,
когато деканътъ О. Изъ Го-
шевъ заключилъ обявата въ
официалната факултетна вит-
рина, тѣ счупили витрината и
къ сжсали обявата; в) пре-
нѣколко дни тѣ повториха
щото. Отъ начало се опла-
ли противъ една съвсемъ бе-
бидна обява на неприятното
имъ дружество за устройва-
тѣ отъ него сказки и пр., а
гаго деканътъ всѣкакъ раз-
ши и подписа да се окачи
тѣ пакъ я свадили и уни-
ожили?

2) Вѣрно ли е, че на чело
Вашето дружество стоятъ

четири забрани, четири запо-
вѣди, четири заплашителни
заповѣди, и тѣрпа подъ носъ
на Св. Синодъ въ София, на
16 Ноември 1929 год. Тулеш-
ковъ да повържи и формални,
и дѣлови и кой знае още какъ-
ви връзки съ ИМКА! Желаетъ
ли Св. Синодъ да покаже, че
е върховна властъ у черквата
или желаетъ да създаде разцеп-
лението, за което бѣлнува Ту-
лешковъ? Нѣма ли вече Ил-
риковци, Азисетичевци, Пашев-
ци (ликотетъ на които крачатъ
фасада на Синодалната палата)
въ България? Нѣма ли ни е-
динъ дооблестенъ мжж? Геро-
дѣтъ ли трѣбва да си каже ду-
мата?

Съ право ще ми забележатъ,
че Тулешковъ (Бонѣ отъ най-
нишнитѣ духовни лица) яко рабъ
неключилъ, яко ведомъ, веденъ
бѣлъ, че има по-големи и че
това ИМКА-джийство е взело
такива размѣри, че Св. Синодъ
е изпусналъ момента, че е ве-
че безсиленъ. . . Нека тогава
Св. Синодъ излъзе съ пастыр-
ско послание и погърси под-
крепата на цялата църква: тя
ще му я даде. „Ако те съб-
лази око или ржка или кракъ,
отгъгни го и го хвърли отъ себе си“.

Нека Св. Синодъ скоро по-
бърза да не изнасяме и други
по страшни факти, да не се
изпусне и последния моментъ,
да не завършимъ „дѣлото на
ИМКА“ фатално, безъ да мо-
же църквата да събере вѣн-
цитѣ на Христова слава. . .

Свещ. Енчо П. Иордановъ

и работятъ хора побойници и
вулгарни изнудвачи, което нѣ-
що се вижда отъ следнитѣ фак-
ти: а) презъ априлъ т. г. Пре-
дседателътъ на дружеството
Свещ. Борисъ Гешаковъ зая-
вилъ въ присѣствието на нѣ-
кои отъ васъ и на десетки
студенти: „Ако пратите менъ
на конгреса (въ Таорво), ще
убия нѣкого отъ онова дру-
жество“; б) Новоизбраниятъ
пкъ председателъ на друже-
ството Дамянъ Цанковски пре-
ди две недѣли нанесълъ предъ
свидетели поодой на студента
К. Бабоалъковъ, който по този
поводъ се писмено оплакалъ,
но и до сега деканътъ, много
енергиченъ въ случай на про-
винения на студенти отъ про-
тивното дружество, не е нап-
равилъ нищо. . в) Главниятъ
деятели на дружеството (сказ-
чикъ по религиозни въпроси,
строителъ на Курсове по
френски езикъ, посещаващи
поради маскирането имъ съ
християнското име на дружес-
твото—отъ дъщеритѣ и сино-
вегъ натвърде много солидни
софийски граждани) е въ на-
стояще време Никола Костевъ,
за когото цяла България, чрезъ
вестниците, знае, че неотдавна
излезе отъ централния затворъ
съ присѣда, че е изгубилъ
софийски търговци отъ името
на нѣкаква си тайна органи-
зация?

3) Вѣрно ли е, че старшитѣ
членове отъ Вашето дружес-
тво Г-нъ Димитъръ Дюлге-
ровъ и О. Протоиерей Хр. Ди-
митровъ напечатиха въ „Наро-
денъ Пастиръ“ (кн. 7) статия,
съ която подканзатъ Мини-
стерството да уволни отъ учи-
телство непринадлежащи
къмъ тѣхната група бивши
тѣхенъ колега Професоръ Ми-
хаилъ Пасенъ, и св. Синодъ
подканзатъ (и то не безъ ус-
лѣхъ) да изгуби безъ всѣка-
ква нужда семейството на то-
зи Професоръ изъ заеманата
отъ него стая? За единъ руски
бѣжанецъ, Професоръ, възпи-
тателъ на нѣкои отъ Васъ, въ
семейството на когото трима
сж болни, нѣма една стая въ
Духовната Академия, а пкъ
за не студенти има или до

скоро имаше само възъ осно-
та на туй, че единъ (М. Ми-
хайловъ) билъ чиновникъ въ
Софийската Митрополия, другъ
(Филевъ) носилъ нѣкога шле-
фа на мантията надъ Стефана,
а ноше скита по шантанитѣ,
трети (Д. Пеневъ) билъ идео-
логъ и главенъ подстрекателъ
въ дружеството „Св. Кирилъ и
Методий“ и пр.

4) Вѣрно ли е, че О. Изъ-
древъ Неофитъ Тулешковъ
предъ с видетели твър-
дѣлъ, че единъ отъ васъ, а
именно Г-нъ Дюлгеровъ, го
повикалъ и приканилъ да пи-
ше въ пресата, какъ се билъ
компрометиралъ ланскиятъ
председателъ на друж. „Св.
Климентъ Охридски“?

5) Вѣрно ли е, че членове
отъ вашето дружество „Св.
Кирилъ и Методий“, въпрѣки
туй, че иматъ стипендии отъ
църковни учреждения, се чис-
лятъ на служба като артисти и
дребни актьори въ веселия
театъръ „Стойчевъ“? Дали ще
си постигнатъ целта отпуша-
нитѣ имъ църковни суми, ако
тѣ заедно съ актьори и ак-
триси съ знанието на декана
се готвятъ задъ кулиситѣ за
блжещи духовни служители
на България?

6) Не мислите ли, че състо-
енето си въ това дружество
Вие потвърждавате подозре-
нието, че сте съзнателно рав-
нодушни къмъ слуха, че изъ
между Васъ, професоритѣ, и-
мало единъ съ твърде лѣви
политически убеждения, който
съзнателно организиралъ въ
горния духъ младежта и съз-
нателно гледалъ да има околъ
себе си хора като Никола Ко-
стевъ, за да си послужи съ
тѣхъ и съ младежта, когато
дотрѣбва?

Азъ проверихъ всички горе-
казани факти и, за съжаление
всичкитѣ тѣ се указаха напѣ-
лно вѣрни.

Миролюбивъ, студентъ.

Пав. Анастасовъ.

Размисления.

Груби нрави.

Виенската община изпра-
щала на всѣка родилка освенъ
ласкаво благодарствено писмо,
за дего е подарила на обще-
ството единъ новъ членъ, още
и различни подаръци за мал-
кия бебчо.

А у насъ при подобни слу-
чай, особено ако родилката е
бедна жена, става нѣщо друго,
което крие въ себе си дъл-
бокъ трагизъмъ. Появяването
на свѣта на невинния младе-
нецъ се посреща недружелюб-
но.

—Знаешъ ли, мари Цвѣтано
че съседката ни Куна, Георге-
вата булка, пакъ родила. . каз-
ватъ съ презрителна насмѣш-
ка женитѣ.

—Клетиятъ Георги, тия пу-
сти деца и ушитъ му ще изе-
датъ!—думатъ мжжетѣ.

Но като противодействие на
хорската студенина, майката
съ още по-чиста любовъ при-
тиска въ сиромашкитѣ си объ-
тия „сжпната рожба“.

Новиятъ български езикъ.

(Студентка при раздѣлата си
съ студентъ, който е я съпро-
водилъ до къщи.)

—До свиданіе, Шатц! Мерси
за деото ме акомпанира до
къщи.

Езикова еволюция.

Боянски шопъ (преди 10 го-
дини): Дека се дена, бре гяво-
ле, я те тражимъ отъ поло-
винтъ саатъ.

Сжиятъ шопъ (днесъ): Каде
се дена, бре гяволе, а те
тражимъ отъ половинъ часъ.

*

Педагогическата премжд-
ростъ на българската градска
майка: „Кажи, мама, мерси за
бонбонкитѣ! Дай целувка на
леличка!“

Графиня Адлеръ.

Графъ и графиня Adler из-
лизаха отъ голѣмия благотво-
рителенъ балъ и, не влезли
още въ каретата си, графиня-
та почувствува студъ. По пята
я въриса, става и все по сту-
дено, и зъзнейки, тя не могла
нищо да продума освенъ: „Сту-
дено ми е, студено ми е“. Гра-
фътъ ѝ забелезва, че действи-
телно следъ такава тежка опе-
рация, която е имала преди
14 дена, не е трѣвало толко-
ва много да танцува, но тя се
оправдава, като казва, че е
играла да покаже на своитѣ
приятелки, които твърдѣли, че
графинята следъ такава опе-
рация едва ли ще бжде спо-
собна да танцува. Греската,
обаче, все повече и повече я
ооземала, студа ѝ се увели-
чавалъ и, чувствувайки наоли-
зо смъртта, графинята едва
успѣва да стисне ржце за мо-
литва и да промълви: „Боже
прости ми!“ и съ „студено ми
е, студено ми е“, още по пжтя
умира. . .

Язвя се следъ това душата
ѝ предъ Св. Петра, кждего
гордо му се представя графи-
ня Adler, и иска да я пусне
въ рай.

—Почакайте, ѝ отговаря све-
тиятъ апостолъ, да видимъ
дали Вашитѣ добри дѣла сж
достатъчни, за да влезете въ
рай, а колкото за тиглата Ви—
това е свѣтско украшение,
което тукъ нѣма никаква ва-
лидностъ.

—На колко сте години? —
я пита той.

—На 36 год. . . . отговаря
тя. —Не! на 40 год. сте. Нѣ-
ма защо да ги скривате, тѣй
каго тукъ всичко се знае, —и
изважда тевѣря да намѣри
дѣлата ѝ. Поглежда въ писа-
ното и казва: „Съмнявамъ се
едва ли ще влезете въ рай.
Добритѣ Ви дѣла сж така
малко!“

—Но . . . какъ така, отго-
варя гордо тя, когато азъ
съмъ вземала участие въ то-
кова благотворителни друже-
ства, бечеринки, балове
играла съмъ съ благотвори-
телна целъ, както и снощи
бѣхъ на единъ таквъ благо-
творителенъ балъ.

—Да! вѣрно е. Вие сте уча-
ствувала повече отъ желание
да покажете тоалетитѣ си. Иг-
рала сте повече за лично удо-
волствие, отколкато да мисли-
те за целта. Вашето сърдце
не е било чисто, състрадател-
но, а пълно съ гордостъ и
суета. Колкото пкъ за снош-
ния балъ, Вие играхте да по-
кажете на вашитѣ свѣтски
приятелки, че въпрѣки опера-
цията Ви, Вие сте годна да
танкувате. А забравихте ли, че
сега сме въ постъ? — пита я
строгъ той.

—Добре, но азъ бѣхъ мно-
го религиозна още отъ дете и
братовчедътъ ми често ми
казваше, че съмъ била родена
за калугерка.

—Вашата външна религи-
озностъ и какво казвалъ бра-
товчедътъ Ви, не помага и е
безъ значение тукъ.

—Но азъ често се изпо-
вѣдвахъ на нашия свещеникъ
и той винаги ми прощаваше и
насърдчаваше,

—Та какво може да напра-
ви той, горкиятъ, отговаря
Св. Петъръ. Той гледа само и
само да ви прибере — разпи-
ляно негово стадо, затова и
винаги ви прощава и насърд-
чава, иначе какво би напра-
вилъ той за васъ, които тѣй
много бѣгате отъ него!

—Но азъ давамъ всѣка го-
дина по 300 лв. за бедни, от-
говаря все тѣй гордо графи-
нята.

—Да! вѣрно е. Ето ги — но
смѣтнете, че около 60,000 лв.
годишно давате пкъ за тоа-

лети, кожи, театри, . . . и нап-
рави точно баланса за цѣл-
ния ѝ животъ. Тя сама се увѣ-
ри въ своята суетностъ и че
действително паритѣ, додени
за свѣтски глупости, надмина-
ватъ много пжти тия за добри
дѣла. Тя сама вижда, че е ои-
ла въ пълната смисълъ на ду-
мата свѣтски оетъ, че се е при-
жила повече за земното, мимо-
летното, което тукъ, предъ
страшния сждъ Божи, нѣма
никакво значение.

Сломена, убога, изоставена
безъ подкрепа стъ нѣщо дооро,
направено отъ нея приживе
графинята се разкайва и моли
за прошка.

—Азъ молихъ, казва тя
разплакана, когато умирахъ
Бога да ми прости.

—Но какъ се молихте, я
пита Св. Петъръ.

—Така, стиснахъ ржце и
казахъ: „Боже прости ми!“

—Дооре, мое дете, но това
не е достатъчно. Трѣва по-
вече доори дѣла отколкото
само молитви и голи слова.
Вѣра безъ дѣла е мъртва.

Съжалявайки я и въ жела-
нието си да ѝ помогне, Св. Пе-
търъ ѝ пита:

—Но нѣма ли нѣкой долъ
на земята да се моли сега за
Васъ, да ви отслужи Св. Ли-
тургия или нѣщо друго?

—А колко е часа? пита тя.

—Часътъ е три, отговаря
Св. Петъръ.

—С! късно е. Сега всички
спятъ долъ на земята и никой
не иска да знае за менъ. Утре
ще ме погребатъ, ще има мно-
го посетители, но никой нѣма
да се моли отъ сърдце за менъ.
Всички ще четатъ колко сж
вѣнцитѣ ми, речитѣ, какъвъ
е ковчегътъ ми, ще жалатъ
мжжа ми и нищо повече —
Тѣй както и азъ сама съмъ
правила.

При тая земна суетностъ,
душевна голота и сърдечно
разкайание, душата на тоя су-
ровъ рибаръ се трогнала и
съ угешителнитѣ думи: „Дано
Богъ се смили надъ тебъ“,
я поведе на поклонение предъ
Бога.

Отъ немски:

Ек. Д-ръ Панайотъсва.

Злото е въ златото.

Едно мило позивъ.

По случай празника на
Христ. младежъ, 4-й декември,
ученицитѣ, членове на Съюза
на Правосл. Християнска уча-
ща се младежъ въ България
е издала следното позивъ,
раздавано отъ ржка на ржка
между ученицитѣ:

Приятелно, турни ржка на
сърдцето! си, вдълбочи се
днесъ въ себе си и искрено
си отговори на следнитѣ въ-
проси:

1. Когато си виждалъ майка
си, колѣничила предъ кандил-
цето и св. икона, не отклик-
вало ли се е на туй нѣщо въ
душата ти?

2. Не си ли изпитвалъ презъ
Великъ-денската нощъ или при
други случай, колко тайнстве-
но и сладко е да наклонишъ
глава и заедно съ родители,
учители, другери, заедно съ
бедни и богати, заедно съ цѣл-
ния твой народъ да се отда-
дешъ на обща молитва къмъ
Небесния баща на всички на-
роди?

3. Челъ ли си Евангелието
и ако си го челъ не ли те
пленивала Божествената му
простота и художественостъ и
кроткия образъ на Голготския
Мжченикъ?

4. Когато гледашъ на раздо-
ритѣ и кървавитѣ разпри въ
отечеството ни, не чувствувашъ
ли, че единствено св. наша
вѣра може да свести и ла обе-
дини народа ни и водителитѣ
му?

Paul Nussens.

Усмивката.

Искате ли да знаете средството, за да додете на лицето си израз на доброта?

Смийте се, за да направите еластични мускулите на лицето си, усмихвайте се и извивайте въ душата си весели мисли и идеи.

Ако въ такъв момент вие се погледнете въ огледалото ще видите въ него една леко усмихната физиономия, една приятна фигура, чиято съединяваща откровеност съ доброта.

„Усмивката е смѣха на благородните същества“. Понѣкога ще срещнете у човѣка усмивка презъ съзли. Такава усмивка подбужда надежди, както джгата презъ време на дъжда показва, че скоро ще настъпи хубаво време.

Усмивката успокоява разгнѣвения, предотвратява бури въ семейството, съгласява противниците, носи покой и благосѣ въ разиритъ и припирнитъ.

„Никой аргументъ не е тъй силенъ, както усмихнатата физиономия“. Усмивката, подобно на веселия характеръ, е една обществена сила.

„Никога ли не сте изпитали магията на усмивката? Усмивката е лъчъ отъ душата, който свѣтлина въ погледа и преобразява физиономията. По-лесно е да намръщи човѣкъ вежди, но намръщени вежди не отлъчватъ свѣтлина. Створете прозорци въ душата си; нека въ нея влезе свѣтлия лъчъ. Тоя лъчъ тамъ ще се преобрази на благородна усмивка. Усмивката може да се уприличи на свѣтълъ лъчъ, който прорѣзва мрака и украсява съ златни ресни тъмния облакъ.“

Понѣкога отъ сълзата до усмивката разстоянието е много малко. Обърнете съзритието си и бжжете разточителенъ въ усмивкитъ си.

Обществения реформатори тия хора съ строго чело, проницателенъ погледъ и горчива гънка на крайчеца на устата, тия борци противъ порока, неправдата, невежеството, знаят много добре силата на усмивката, затова тѣ, за да придаватъ по-голяма сила на проповѣдитъ си, даватъ на физиономията си приятенъ, веселъ, принудителенъ изразъ.

По такъвъ начинъ тѣ добиватъ по сигурни резултати.

Голѣмъ въпросъ е дали въ обществѣ единъ бедно облеченъ човѣкъ, съ просто, но добро сърдце, не е по-полезенъ за свѣта отъ единъ ученъ философъ, който, за нещастие, е винаги намръщенъ и печаленъ.

„Да бжде благословенъ човѣкъ, който се усмихва. Като казвамъ това, азъ нѣмамъ предъ видъ човѣкъ, който се усмихва умишлено, за да произведе ефектъ, или този който се смѣе, защото вижда че и другитъ се смѣятъ. Не, азъ говоря за човѣка, чиято усмивка е резултатъ на вътрешенъ блѣсъкъ, човѣкъ, който се усмихва и когато облацитъ сж низко надъ главата му, и когато сждбата не го фаворизира, и когато „духатъ противни вѣтрове“. Такъвъ човѣкъ се старае да построи новъ собственъ свѣтъ на развалинитъ на стария; такъвъ човѣкъ увеличава стойността на своята величност и толкова пжти я увеличава, колкото пжти е можалъ съ примѣра си да подтикне силата и бодростта въ околнитъ си.“

За да приключимъ тая тема, нека чуемъ какво казва поетътъ и нека се упоимъ отъ красотата на неговото слово:

„Въ свѣта само човѣкътъ

може да се усмихва. Скъпоценнитъ камъни блещатъ и тѣхния блѣсъкъ се пречупва въ свѣтлина, но може ли да стане и най-скромното сравнение между тая свѣтлина и свѣтлината, що отлъчва радостната душа?

И цвѣтата не познаватъ усмивката, която е качество и достойнство само на човѣка. Усмивката е знаме, което развѣва любовта, щастие, радостта. Усмивката е свѣтлина въ прозорцитъ на човѣшкото лице, чрезъ която свѣтлина сърдцето иска да каже: туптя, надявамъ се и очаквамъ.

Човѣкъ, който не може да се усмихне, можемъ да уприличимъ на пжпка, която не може да разцвѣне, а съхне на клона.

Ако уприличимъ смѣха съ деня, печалта съ нощта — усмивката ще бжде зората.

Колко много привлекателностъ има и въ зората и въ усмивката! .

Пав. Анастасовъ.

За незаконноживущитъ.

Шуменскиятъ Окръженъ управителъ **г-нъ В. Рашковъ** е издалъ до г. г. Окол. Началници въ окръга следното окръжно № 11027 отъ 13 того:

Десетъ години вече изминаха отъ ужасната опустошителна всесвѣтска война, презъ която нашиятъ народъ прояви едно невѣроятнo напрежение на силитъ си и подиръ върволица безсмъртни подвизи на победонесното му войнство, преживѣ разрухата на своитъ блѣнове. Не само това, но народътъ ни, причисленъ къмъ страната на победенитъ, биде онеправданъ и отрупанъ съ финансови тежести. Освенъ стотицитъ хиляди човѣшки жерви, освенъ материалнитъ и финансови загуби, ние изгубихме и много духовни ценности.

Маралътъ и добритъ нрави сж доста понижени. Това понижение е пустило дълбоки корени въ оществата, а особено у младежта.

И ако живѣемъ съ надежда за материално замогване и възстановяване, то трѣбва да ни плаши другото, което е по-страшно — моралната разруха. Защото нашиятъ народъ, ако е можалъ да преживѣе дългогодишното съ столѣтнo робство и да оцѣлѣе като народъ това се дължи на религията на първо мѣсто и на християнския български маралъ.

Ето защо всички управляющи обществени и възпитателни фактори напргатъ усилия за подигане морала и запазване добритъ нрави. Администратията и полицията има голѣми задължения изъ тази област. Г-нъ Министра на Вътрешнитъ Работи и Народното Здраве съ окръжно предписание № 10807 отъ 28 Юний т. г., изпратено на г. г. Окол. Началници съ надписъ № 6315 отъ 11 Юлий, напомни длжноститъ ни по този родъ работа и даде наставления какъ трѣбва да се действува.

Днесъ азъ искамъ да обърна вниманието Ви върху едно специално морално падение, което не бива да оставяме да руши семейството и подкопава строя. Това е незаконното съжителство. Преди войната имаше рѣдки подобни случаи. Тогава незакон. живущитъ се чувствуваха изолирани отъ гражданството. Сега, обаче, твърде на често и то въ селата се срещатъ двойки — мъжъ и жена, които живѣятъ не вѣнчани. Законътъ предвижда наказания за това (чл. чл. 210, 211, 212 и 213 отъ Наказателния законъ).

Вънъ отъ всичко това, незаконното съжителство внася и съблазнь между окръжающитъ ги. То носи и лоши послѣдствия за поколѣнието. Децата, които се раждатъ отъ невѣнчани родители, се смѣтатъ отъ закона за незаконно родени и освенъ моралния тормозъ, който изпитватъ, когато станатъ по-възрастни, но законитъ и материално не ги защищаватъ при наследството.

Ето защо, поканвамъ Ви, Г-нъ Началникъ, да наредите чрезъ кметоветъ, или чрезъ полицейскитъ Ви органи, да поканите и склоните незаконно-съжителствующитъ — или да се раздѣлятъ, или веднага да узаконятъ съжителството си.

Желателно е и самъ лично да се намѣсите при случаитъ, когато виждате, че има отказъ.

За онѣзи, обаче, случаи, за които се говори въ чл. чл. 210, 211, 212 и 213 отъ наказателния законъ, ако странитъ не се доброволно разлъчатъ, да се съставятъ актове и даватъ подъ сждъ.

Б. Р. Това окръжно е дошло много навреме. Незаконно живущитъ се увеличаватъ отъ денъ на денъ особено въ нѣкои села. Има случаи близки роднини да напускатъ своитъ мъже и жени и да заживѣватъ незаконно, което е и явно блудство. Такива бракове въ никакъ случай немогатъ да се узаконятъ. Злото е голѣмо. Ние поздравяваме г на окр. у-ль за неговата грижа надъ добритъ нрави. Такова окръжно преди година е издалъ и Русенскиятъ окр. у-ль. То е дало много добри резултати.

ДА ГИ УЧИМЪ.

Трѣбва да учимъ нашитъ деца, нашитъ момичета, интелигентната съвременна млада девойка, че трѣбва да разкрие смисъла и значението на своята интелигентностъ преди всичко въ призванието като майка и съпруга. А то се състои въ това — да умѣе, като такава, *оа прозира дълбоко въ духовнитъ нужди на своя другаръ и да го водъновява въ дѣлата му за идейни сполуки*; да го пази и предупреждава отъ грѣшки и да го крепи и утешава въ дни на неволя и *незаслужени страдания*. Или, съ други думи: да умѣе едновременно да съчетава *ролята на грижовенъ бища съ тая на майка — ангелъ-хранителъ*, както по отношение на дълбоко зачитанъ скъпъ съпругъ, тъй и по отношение на мили и скъпи рожби.

Проповѣдническа енциклопедия.

Това е една нова книга, съставена отъ руския богословъ протоиерей **Григорий Дяченко**, а преведена и издадена отъ секретаря на Св. Синодъ г. **Хр. Поповъ**. За тази книга и преди, и следъ като излезе, се писа много въ в. в. „Църковенъ вестникъ“ и „П. Дѣло“. Ние закѣснѣхме да дадемъ отзивъ за нея. Сега дължимъ да припомнимъ на нашитъ читатели, че „Проповѣдническа енциклопедия“ е незаменимо помагало за всѣки свещеникъ, за всѣки проповѣдникъ въ нашата богословска литература следъ Св. Библия. Нѣма добродетель, нѣма духовна тема въобще, незасегната и неразвита малко или много въ книгата. Сбити, но съдържателни проповѣди за всички Господски и Богородични празници, за всички тайнства нѣкои обряди, ц. пѣснопѣния проповѣди догматически, исторически, нравствени, църковно богослужбени — ще намѣрите въ новата книга. Съ та-

Дирекция на постройкитъ за водоснабдяване на безводна Дели-Орманъ — гр. Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 820.

На 23 декември т. г. отъ 9 до 10 часа предъ Шумен. Окр. Данъчно Управление ще се произведе спазаряване по додovolно съгласие за достаока на **две хиляди кгр. бензинъ**. Бензина трѣбва да отговаря на следнитъ условия: тегло — 720 кгр. за куб. м. при 15° С.

Митото е за смѣтка на Дирекцията.

Желающитъ да взематъ участие въ спазаряването, сятъ залогъ 5% отъ приблизителната стойностъ въ банковъ удостоверение. Доставка на бензина ще се извърши триднешенъ срокъ, считанъ отъ деня на съобщението, утвърдението на спазарителния протоколъ. Приемането на бензина ще стане въ склада на Дирекцията. Плащането на следъ приемането. Всички разноски като гербовъ, таксация, данѣкъ, който се плаща въ половинъ размеръ за смѣтка на предприемача.

гр. Шуменъ 13 декември 1929 год.

Отъ Дирекцията

зи книга на всички свещеници се прави едно истинско благодеяние, защото, наистина, малко сж източникитъ у насъ отъ дето нашиятъ проповѣдникъ въ българската богосл. литература може да черпи сведения и средства за своята проповѣдъ. Преводачътъ г. **Поповъ** е извършилъ единъ истински подвигъ, като е решилъ и да издаде тази голѣма книга. Ние го поздравяваме и му благодаримъ. Всѣки свещеникъ, всѣко ц. н-во или най-малко всѣко братство трѣбва да си набави тази книга струва 280 лева и се доставя отъ автора.

ХРОНИКА.

Брошурата съ статиитъ на Негово Високопреосвещенство Св. Варненския и Преславски Митрополитъ Симеонъ за ИМКА сж вече отпечатени. Всѣки може да си я набави, като изпрати въ редакцията ни само 10 лева.

Нѣколко софийски и единъ мѣстенъ вестникъ, информирани отъ Пр. Тулешкова изъ София, съобщиха, че редакторътъ на вестника ни свещ. **Димитрий (Дошо) Поповасилевъ** билъ даденъ подъ сждъ отъ Проф. Дюлгеровъ и свещеници (разбирай Тулешкова) за писаното срещу тѣхъ въ **Н. Будителъ**. Това съобщение е невѣрно. Редакцията ни незнае да е давана подъ сждъ. А въ вестника не пише само п. Дошо, за да се казва че той именно е даденъ подъ сждъ. Ясно. Съобщението е тенденциозно, характерно за цѣлата дейностъ на о. Тулешкова. Който иска да ни дава въ сждъ, да заповѣда.

Редакцията.

На Никулденъ Шум. Педагог. у-ще отпразнува своя патроненъ празникъ — именния денъ на своя покоенъ благодетель — **Нанчо Поповичъ**. Вечеръта срещу празника въ Чит. „Арх. Михаилъ“ ученикитъ дадоха **Концертъ** съ отлично изпълнена програма. Нѣкои ученички се проявиха като дарени съ голѣми музикални дарби деца. На тѣхъ трѣбва да се обърне внимание. Сутринта, следъ панихидата въ църква, се поднесоха вѣнци и казаха речи при паметника на благодателя **Нанчо**.

Миналата недѣля, 15 декември, на Шум. зап. пог. цери има изборъ за новъ настоятелство. Избрани сж: председател **Желю Кънлиевъ**, подпр. **Павелъ Юрдановъ**, секретаръ **Иовчо Пейковъ** и членове **В. Аврамовъ**, **П. Поповъ**, **Ст. Черняевъ**, **Касчиевъ**, **Върбанъ Петровъ**, **Ив. М. Чаушевъ**. Изборътъ станалъ при пълненъ дисциплина. Пожелаване за пѣшна работа на новото настоятелство.

Продавамъ съчинения на **св. Иоанна Златогоръ** — 12 тома, на **св. Васили Велики** 6 книги и **св. Григорий Богословъ** — 2 тома. Съчиненията на **Иоанни тоуста** и **Григория Богослова** сж съ **руска подвърс** добре запазени.

Шуменъ.

Протоиерей **Ив. Дошо**

Преписъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 2988.

Шуменски Окръженъ въ разпоредителното заседание на 17. XII. 1929 год. докладна на Л. Хрелковъ по ч. гр. дѣло № 665/929 год.

Опредѣли:

Допуска осиновяването на **Вичка Стефанова Петкова** с. Осмаръ, Преславско. и. Величко Янчевъ и съпруга му **Димитрица В. Янчева** тели отъ гр. Шуменъ, др. (под.) Пред. чл. Юр. Бърел (под.) Членове: П. Бояджиев, Л. Хрелковъ, рап. еп. ет.

Вѣрно съ оригинала, е приложенъ къмъ ч. гр. № 665 929 год.

На Шуменски Окр. Секретаръ: П. Ган

Преписъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 2988.

Шуменски Окр. въ разпоредителното заседание на 17. XII. 1929 год. докладна на Л. Хрелковъ по ч. гр. № 666/929 год.

Опредѣли:

Допуска осиновяването на **Велика Димитрова** отъ в. тепе, а сега живуща въ е. накий, отъ Милушъ и Недѣля Проданова, съпруга, жители на с. уч. ипен. на Ново-Пазарско.

(п.) Председ. чл. Юр. Бърел (п.) Членове: П. Бояджиев, Л. Хрелковъ, за с.

Вѣрно съ оригинала, е приложенъ къмъ ч. гр. № 666, 929 год.

На Шум. Окр. Сждъ дкуп Секретаръ: П. Ган